

[Inger Gautier Schmit.]

ærede medlem tilhører, og der var selvfølgelig også her røster, der gik stærkt ind for at fjerne tilmeldingspligten.

I og for sig er spørgsmålet ikke rejst første gang i det kirkelige udvalg, idet det radikale parti allerede i 1927 her i det høje folketing fremsatte et forslag — det var tidligere kirkeminister Povlsen, der på sin gruppes vegne fremsatte det — om, at tilmeldingspligten skulde bortfalde, til lige med forslag om enkelte andre ændringer. Dette radikale forslag blev oversendt til det kirkelige udvalg; det høje folketing kunne ikke nå til enighed om det, men det kirkelige udvalg behandlede som sagt forslaget, og det blev drøftet meget indgående. Drøftelserne strakte sig ydermere over et længere åremål, fordi andre ting kom imellem, og slutresultatet blev dette, at der var 15, der stemte for opretholdelsen, og 7, der stemte imod. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg citere en enkelt udtalelse. Jeg vil bl. a. gerne have lov til at citere, hvad pastor Gunner Engberg, der gik imod tilmeldingspligtens bortfald, ytrede i betænkningen. Han skriver:

„Tilmeldingspligten for menighedsrådsvalgere bør ikke opgives. Den kan ikke garantere folkekirken vælgere, som er dette med åndelig ret. Ingen kirke kan få eller bør ønske sig egentlige garantier af ydre art. Men tilmeldingspligten kan give en sandsynlighed, som ikke er at foragte. Minister Appels karakteristik af den personlige tilmelding som „et mindstemål af kirkelig aktivitet“ bør opbevares.“

Gunner Engberg går altså ind for det Appelske og det J. C. Christensenske standpunkt, at selv om man ikke kan garantere folks tro, hvad ingen jo kan, så virker — som Gunner Engberg senere siger — tilmeldingspligten som et dørtrin, en ringe standsning, der dog markerer, at nu går man ind til noget kirkeligt, noget fra det borgerlige forskelligt.

Der er i og for sig også en del indenfor vor gruppe, som måske kunne mene, at sådan som forholdene har udviklet sig, har tilmeldingspligten ikke den værdi, som J. C. Christensen havde tænkt den ville have, idet så mange andre motiver spiller ind, og fordi tilmeldingen er stærkt præget af politisk aktivitet. Men selv om denne tilmeldingspligt ikke bruges, som det oprindeligt var tanken, må man alligevel ikke helt se bort fra, at den har haft sin ideelle hensigt. Jeg kan ikke undlade at understrege værdien i dette, at man hermed vil skelne imel-

lem det rent borgerlige, dette at gå til sognevalg eller politiske valg, og så at gå til valg af menighedsråd, som beskæftiger sig med kirkelige spørgsmål, hvilket dog må siges at ligge på en anden linie end de rent borgerlige og økonomiske spørgsmål.

Vi kan derfor ikke tiltræde ministerens forslag. Det er ikke et trosspørgsmål for os, men der er en linie i dette. Her er nemlig ikke tale om at stemme for eller imod indførelse af tilmeldingspligten; der er tale om, at vi har en tilmeldingspligt, som har virket gennem en årrække, siden 1922, og så er det spørgsmålet, om denne tilmeldingspligt har vist sig så ugunstig for kirkens liv og har været en sådan hindring for udfoldelse af kirkeligt initiativ, at vi af den grund nu må gå til at afskaffe den.

Der har altid fra socialdemokratisk side været modstand mod tilmeldingspligten, men det kan jo ikke påvirke os andre til at se anderledes på det, end vi hele tiden har gjort siden 1922, nemlig at den er, som Gunner Engberg siger, en tærskel, så man et øjeblik står stille og siger til sig selv: mon du egentlig har noget at gøre ved dette valg? Men ministeren har altså ment, at det var bedst at slette tilmeldingspligten. Det er vanskeligt at forstå det logiske i, at ministeren sletter denne lille, meget ringe kirkelige aktivitet: een gang i sit liv at melde sig til valglisten, når ministeren samtidig opretholder den bestemmelse, der kan være en hindring for at have valgret til menighedsrådet, nemlig at man udelukkes derfra, hvis man ved åbenlyst at fornægte kristentroen stiller sig i afgjort modsætning til folkekirken. Når nu ministeren ophæver tilmeldingspligten, og der altså sidder en valgbestyrelse, som skal udarbejde valglisten, hvilket jo sker efter de kommunale valglisten, hvad der iøvrigt bliver et uhyre arbejde — det erklærer ministeren selv, og jeg misunder ikke de mennesker, der skal tumle med disse spørgsmål —, så gad jeg nok vide, hvordan de mennesker i valglokalet, når de læser disse mange navne i rækkerne, skal kunne bedømme, hvorvidt nogle af disse mennesker åbenlyst har fornægtet kristentroen og derved stillet sig i modsætning til folkekirken. Det kan de selvsagt ikke. Men måske ministeren mener, at det skal være handlinger, som bliver foretaget på et senere tidspunkt — altså når de pågældende er indmeldt som valgbare i folkekirken —, der viser, at de fornægter kristentroen.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om han da mener, at man med berettigelse kan bortvise sådanne mennesker fra valg til menig-